

திம் பொந்து கவலை

56

1996 அக்டோபர் 16-ஆம் தேதியிட்ட தமிழரசு இதழ் வெளியிட்ட கட்டுரைகளில் ஒன்று இப்படி ஆரம்பிக்கிறது:

“சென்னை நகரில், தெருக் குழாய்ச் சண்டைக் காட்சிகள், தினர்ப்பாடங்களிலுக்குக் காட்டுவதற்கு யோசிக்கப் போகிறார்கள். சென்னை நகருக்கு வருகிற விருந்தினர்கள் இனி, 3 நாட்களுக்கு மேலும் தங்கமுடியும்!”

படிக்கும்போதே விந்தையாக இருக்கிறது அல்லவா? சென்னைக்கு 90 களில் இப்படி ஆரம்பிக்கிறது. இன்று வரலாறுகளிட்ட தகவல். அதற்கு முக்கிய காரணம், கிருஷ்ண நதி நீர்த் திட்டம்.

எல்லீஸ் யோசித்த திட்டம்

உலகில் வண்டனுக்கு அடுத்து, மாநகராட்சி அமைந்து சென்னையில்தான். அந்தச் சென்னை மாநகரத்துக்கேண்டு நிறையடி பெருமக்குரிய விஷயங்கள் உண்டு. அனால், வெகுகாலம் குடிநீர்ப் பிரச்சினை இருந்து வந்தது.

1881-இல் சென்னை நகரம், சமார் 5 இலட்சம் மக்கள் தொலையைக் கொண்டிருந்தது. அன்று நிலவிய குடிநீர்ப் பிரச்சினைக்கு, சென்னை மாகாணத்தின் பாசனத்துறை நிபுணராக இருந்த கர்னல் டபிள்யூ.எம்.எல்லீஸ் என்பவர், கிருஷ்ண நதி நீரை சென்னைக்குத் திருப்பிவிடத் திட்டமிட்டார். அனால், பல்வேறு நிர்வாகச் சிக்கல்களால் அந்தக் திட்டம் கிடப்பில் போடப்பட்டது.

அதன் பிறகு, 1947-1953 காலகட்டத்தில், கிருஷ்ண-பெண்ணாறு நதித் திட்டம் என்ற பெயரில், ஒரு புதிய திட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அப்போது ஒன்றிய அரசால் நியமிக்கப்பட்ட ‘கோஸ்லா ஆணையம்’, இந்தக் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக, கிருஷ்ண நதி நீரை சென்னைக்குத் தொடர்ந்து, 1973-ஆம் அன்டு, ‘இந்தக் திட்டத்தில் உறுப்பினர்களாக இருந்த 3 மாநிலங்களும் சென்னைக்கு கிருஷ்ண நதி நீர் தூ வேண்டும்’ என்று கூறியது. அந்த நேரத்தில், அன்றைய முதலமைச்சர் முத்தமிழ்நிலை கலைஞர் அவர்கள், ‘சென்னைக்கு கிருஷ்ண நதி நீர் கொடுக்க வேண்டும்’ என்று அழுத்தம் திருத்தமாக முதல் குரை எழுப்பியதுடன், இதுதொடர்பாக, முதல் கடிதத்தையும் ஒன்றிய அரசுக்கு எழுதனார்.

முதல் குரல்... முதல் கடிதம்!
பிறகு 1961 வாக்கில், ஒன்றிய அரசின் ‘குல்காட்டி ஆணையத்திட்டம்’, விவசாயிகள் பாசனம் செய்யும் வகையில் 15 டிஏம்சி. அவை தமிழ்நாட்டுக்கு, குறிப்பாக சென்னைக்கு வேண்டும் என்று ஒரு

கிருஷ்ண நதி நீர்த் திட்டம்!

சென்னையின் தாகம் தீர்த்த சாதனை

வேண்டுகோளை தமிழ்நாடு அரசு விடுத்தது. அந்தக் கோரிக்கைக்காக ஒன்றிய அரசை தமிழ்நாடு வலியுறுத்திக்கொண்டிருந்த நிலையில், 1963 ஆம் அன்டு, ‘மகாராஷ்டிரா, கர்நாடகா, ஆந்திரப் பிரதேசம் ஆகிய 3 மாநிலங்களும் தலை 5 டிஏம்சி. அனவுக்குத் தண்ணீரைப் பிரித்து எடுத்துக்கொள்ள முன்வந்துள்ளன’ என்று மக்களைவீயில் தெரிவிக்கப்பட்டது.

அனால், அந்த முயற்சியும் கைவிடப்பட்ட வரட்சியைச் சமாளிக்க, அந்த அன்டு ஏப்ரல் 27 அன்று தமிழ்நாடு அரசும், ஆந்திரா அரசும் ஒரு திட்டத்தைச் செயல்படுத்தின. அதுதான் தமிழ்நாட்டில், ‘கிருஷ்ண நதி நீர்த் திட்டம்’ என்றும், ஆந்திராவில் ‘தெலுங்குக்கைத் திட்டம்’ என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. 1985 வரை, ஆந்திராவுக்கு 47 கோடி ரூபாயை தமிழ்நாடு வழங்கியபோதும், அந்தக் திட்டத்தில் எதிர்பார்த்த அனவுக்கு முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை.

பிறகு 1989-இல் கலைஞர் அரசு அமைந்துவடன், அன்றைய முதலமைச்சர் முத்தமிழ்நிலை கலைஞர் அவர்கள், ‘சென்னைக்கு கிருஷ்ண நதி நீர் கொடுக்க வேண்டும்’ என்று அழுத்தம் திருத்தமாக முதல் குரை எழுப்பியதுடன், இதுதொடர்பாக, முதல் கடிதத்தையும் ஒன்றிய அரசுக்கு எழுதனார்.

அவைத் தொடர்ந்து, 1976 ஆம் அன்டுப் பிப்ரவரியில் சென்னை மெரினா கட்டுக்கரையில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் அன்றைய பிரதமர் இந்திரா காந்தி, மகாராஷ்டிரா, ஆந்திரா, தமிழ்நாட்டுக்கு முதல்வர்களின் முன்னிலையில்

சென்னைக்கு கிருஷ்ண நதி வழங்குவது பற்றி அறிவித்தார். அதன் பின்னர் அந்த அறிவிப்பு இரண்டு மாதங்களில் சம்பந்தப்பட்ட மாநில முதல்வர்கள் கையொப்பமிட, ஓர் ஒப்பந்தமாக நிறைவேறியது.

வட்டியும் ‘இன்ட்ரஸ்ட்’ டும்

இந்திலையில், 1983-இல் சென்னையில் ஏற்பட்ட வரட்சியைச் சமாளிக்க, அந்த அன்டு ஏப்ரல் 27 அன்று தமிழ்நாடு அரசும், ஆந்திரா அரசும் ஒரு திட்டத்தைச் செயல்படுத்தின. அதுதான் தமிழ்நாட்டில், ‘கிருஷ்ண நதி நீர்த் திட்டம்’ என்றும், சொன்னதும், பத்திரிகையாளர் ஒருவர், “பாக்கிப் பணம் ‘இன்ட்ரஸ்ட்’ (வட்டி) உடன் தாப்புமா?” என்று கேட்க அதற்கு கலைஞர், “இந்தக் திட்டம் மக்களின் ‘இன்ட்ரஸ்ட்’ (நன்மைக்காக) உடன் செய்யப்படுகிறது” என்றார்.

60 கோடி ரூபாய் மொத்தமாகக் கொடுக்கிறோம். 92-93 ஆம் ஆண்டிற்குள், திட்டமானது முடிவடையக் கூடிய விதத்தில் மீதித் தொகையும் தரப்படும்.

3 ஆண்டுக்கான பாக்கியை உடனடியாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று என்டி.ஆர். வற்புறுத்தா தற்குக் காரணம் அவருடைய பெருந்தன்மையாகும்” என்று சொன்னதும், பத்திரிகையாளர் ஒருவர், “பாக்கிப் பணம் ‘இன்ட்ரஸ்ட்’ (வட்டி) உடன் தாப்புமா?” என்று கேட்க அதற்கு கலைஞர், “இந்தக் திட்டம் மக்களின் ‘இன்ட்ரஸ்ட்’ (நன்மைக்காக) உடன் செய்யப்படுகிறது” என்றார்.

இந்திலையில், 1991 கலைஞர் அரசு கலைக்கப்பட்ட, அதற்குப் பிறகு வந்த அரசு எந்த நடவடிக்கையும் இதில் எடுக்கவில்லை. மீண்டும் 1996-இல் கலைஞர் அரசு அமைந்ததும், அன்றைய ஆந்திர முதல்வர் சந்திரபாபு நாயகுவைச் சந்தித்துப் பேச்கவார்த்தையில் ஈடுபட்டார்.

அதன் பலனாக, 1996 செப்டம்பர் 29 அன்று, ஆந்திரா எல்லையைக் கடந்து, தமிழ்நாட்டின் எல்லையான ஊத்துக்கையை உடனடியாகக் கடந்துத் தொடர்ந்து, 1990 ஜூலை வரை, மொத்தம் 60 கோடி ரூபாயை இந்தக் திட்டத்தில் எதிர்பார்த்த அனவுக்கு முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை.

அதன் பலனாக, அதற்குப் பிறகு வந்த அரசு அமைந்துவடன் மீண்டும் 1996-இல் கலைஞர் அரசு அமைந்ததும், அன்றைய ஆந்திர முதல்வர் சந்திரபாபு நாயகுவைச் சந்தித்துப் பேச்கவார்த்தையில் ஈடுபட்டார்.

அதன் பலனாக, 1996 செப்டம்பர் 29 அன்று, ஆந்திரா எல்லையைக் கடந்து, தமிழ்நாட்டின் எல்லையான ஊத்துக்கையை உடனடியாகக் கடந்துத் தொடர்ந்து, 1990 ஜூலை வரை, மொத்தம் 60 கோடி ரூபாயை இந்தக் திட்டத்தில் எதிர்பார்த்த அனவுக்கு முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை.

அதன் பலனாக, அதற்குப் பிறகு வந்த அரசு அமைந்துவடன் மீண்டும் 1996-இல் கலைஞர் அரசு அமைந்ததும், அன்றைய ஆந்திர முதல்வர் சந்திரபாபு நாயகுவைச் சந்தித்துப் பேச்கவார்த்தையில் ஈடுபட்டார்.

அதன் பலனாக, அதற்குப் பிறகு வந்த அரசு அமைந்துவடன் மீண்டும் 1996-இல் கலைஞர் அரசு அமைந்ததும், அன்றைய ஆந்திர முதல்வர் சந்திரபாபு நாயகுவைச் சந்தித்துப் பேச்கவார்த்தையில் ஈடுபட்டார்.

அதன் பலனாக, அதற்குப் பிறகு வந்த அரசு அமைந்துவடன் மீண்டும் 1996-இல் கலைஞர் அரசு அமைந்ததும், அன்றைய ஆந்திர முதல்வர் சந்திரபாபு நாயகுவைச் சந்தித்துப் பேச்கவார்த்தையில் ஈடுபட்டார்.

அதன் பலனாக, அதற்குப் பிறகு வந்த அரசு அமைந்துவடன் மீண்டும் 1996-இல் கலைஞர் அரசு அமைந்ததும், அன்றைய ஆந்திர முதல்வர் சந்திரபாபு நாயகுவைச் சந்தித்துப் பேச்கவார்த்தையில் ஈடுபட்டார்.

அதன் பலனாக, அதற்குப் பிறகு வந்த அரசு அமைந்துவடன் மீண்டும் 1996-இல் கலைஞர் அரசு அமைந்ததும், அன்றைய ஆந்திர முதல்வர் சந்திரபாபு நாயகுவைச் சந்தித்துப் பேச்கவார்த்தையில் ஈடுபட்டார்.

அதன் பலனாக, அதற்குப் பிறகு வந்த அரசு அமை